

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost X
bytem v ČR X
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2023, č. j. OAM-144/ZA-ZA11-K12-2023,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě nejprve obecně zmínil, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a není náležitě odůvodněno, protože je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Po věcné stránce namítl zcela nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu. Odůvodnění závěrů žalovaného podle něj nerespektuje požadavky ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), jelikož jeho velká většina sestává pouze z konstatování zjištěných skutečností, přepisů vyjádření a citací shromážděných podkladů bez adekvátní reakce.
3. Dále žalobce uvedl, že žalovaný prakticky vůbec nezohlednil shromážděné podklady, a že není dána souvislost mezi shromážděnými podklady a jeho konkrétní situací, tedy že podklady se netýkají tohoto případu. Celým napadeným rozhodnutím se podle něj prolíná nedůvěra žalovaného v azylový příběh, přičemž takto žalovaný nahlížel na mnoho žádostí občanů Ukrajiny před invazí vojsk Ruské federace na Ukrajinu. Podobné výhrůžky jako vůči Ukrajině jsou přitom z Ruska slyšet i vůči Moldavsku. Strach občanů Moldavska z Ruska a konfliktu s ním je dle názoru žalobce dobře pochopitelný a není na místě tyto obavy zlehčovat pouze proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána až po právní moci rozhodnutí o vyhoštění.
4. K tomu žalobce doplnil, že žalovaný vůbec nezohlednil podstatu jeho azylového příběhu, situaci v Moldavsku (obzvláště v regionu blízkém Podněstří) zlehčoval a s klíčovou otázkou, zda je v Moldavsku aktuální hrozba ze strany Ruské federace, se i přes důkazní nouzi vypořádal tak, že žádná újma žalobci nehrozí. Rovněž zmínil, že žalovaný po něm požadoval jakési blíže nedefinované důkazy o situaci v Moldavsku. V této souvislosti upozornil na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, ze které citoval.
5. Následně žalobce poznamenal, že žalovaný se věnoval pouze části sdělených informací, protože je předčasným závěr o tom, že není založena obava z pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Možná i případnější pak je podle žalobce podřadit jeho obavy pod ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, přičemž neudělení azylu podle tohoto ustanovení bylo taktéž nedostatečně odůvodněno.
6. Dle názoru žalobce si lze těžko představit, že osoba v jeho situaci bude mít k dispozici listinné důkazy prokazující její tvrzení. Žalovaný přitom odmítl přispět svou aktivní činností ke zjištění skutkové stavu věci, když s ním za účelem odstranění rozporů ani neprovedl opakovaný pohovor. Zároveň žalovaný dle žalobce opomněl obecné pravidlo, podle kterého je třeba v pochybnostech vždy stranit žadateli a jeho žádosti vyhovět. Posléze odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82.
7. Dále žalobce namítl, že i v části napadeného rozhodnutí týkající se doplňkové ochrany spatřuje deficit. Žalovaný totiž dle jeho názoru bezelstně přijal informace o bezpečnosti země původu, avšak použité podklady nejsou způsobilé být důkazem této skutečnosti.
8. Žalobce tedy shrnul, že žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, vadně interpretoval azylový příběh a shromážděné důkazy a některé důkazy zcela ignoroval nebo neprovedl. Také uváděl zavádějící informace a napadené rozhodnutí nedostatečně

odůvodnil. Závěrem proto žalobce navrhl zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 15. 8. 2023 nejprve stručně shrnul obsah podané žaloby a podotkl, že s uplatněnými námitkami nesouhlasí. Rovněž konstatoval, že při rozhodování vzal v úvahu žalobcem uvedené skutečnosti, shromáždil relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu a vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Taktéž zmínil, že přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu a je patřičně odůvodněno.
10. Následně žalovaný připomněl, že žalobce neměl ve vlasti žádné potíže, které by souvisely s jeho pohlavím, národností, náboženstvím či zastáváním politických názorů. Problémy neměl ani s policií nebo jinými státními orgány. Za azylově nerelevantní označil důvod spočívající ve vydělávání finančních prostředků v České republice. Dále podotkl, že obava z rozšíření válečného konfliktu z Ukrajiny do Moldavska není aktuálně reálná. V podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí.
11. Žalovaný tedy shrnul, že napadené rozhodnutí je zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Zdůraznil také, že se žalobcovou žádostí zabýval z pohledu všech forem mezinárodní ochrany a Moldavsko nehodnotil jako bezpečnou zemi původu. Závěrem žalovaný navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

12. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, jelikož žalovaný výslovně ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, a žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.”) nevyjádřil s takovým projednáním věci svůj nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
14. Žalobce podal dne 15. 2. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž následně byl žalovaným vyzván k poskytnutí údajů k této žádosti a rovněž předvolán k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany. Údaje k podané žádosti poskytl žalobce dne 20. 2. 2023, když mimo jiné sdělil, že je narozen X ve vesnici X v X, je státním příslušníkem X X národnosti, dorozumí se rusky a moldavsky (rumunsky), je X, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani nebyl politicky aktivní a je svobodný a bezdětný. Jako poslední místo bydliště ve vlasti uvedl adresu ve vesnici X, kde byl i registrován k pobytu. Průběh cesty do České republiky popsal tak, že dne 23. 1. 2022 vycestoval minibusem z Kišiněva a pokračoval přes Rumunsko, Maďarsko a Slovensko do Prahy. Na území České republiky vstoupil 24. 1. 2022. Předtím ve státech Evropské unie nepobýval a v České republice ani v jiných státech dosud nežádal ani o udělení mezinárodní ochrany. V jiných státech mu nebyla udělena ani žádná víza nebo povolení k pobytu. Rovněž konstatoval, že je zdravý, nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby a neužívá žádné léky. Ohledně důvodů své žádosti žalobce uvedl, že se nechce vrátit do Moldavska, protože tam začíná válka.

15. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany konaném dne 20. 2. 2023 za účasti tlumočnice ruského jazyka žalobce výše uvedené skutečnosti blíže rozvedl. Konkrétně sdělil, že v Moldavsku je krize, není tam práce a všechno je drahé. Známi mu zavolali, aby přijel do České republiky s tím, že mu pomohou sehnat práci. Při vycestování ani při vyřízení pasu neměl žádné problémy. Podotkl také, že v Moldavsku pracoval doma a včelařil. V České republice pobýval na základě biometrického pasu, pracoval jako pomocník na stavbách a bydlel v Praze. Výjezdní příkaz mu byl udělen, jelikož zde pobýval déle než tři měsíce. O možnosti požádat o mezinárodní ochranu nevěděl. Poradili mu to až kamarádi a advokát. Dále žalobce uvedl, že do Moldavska se bojí vrátit, jelikož hrozí, že tam vypukne válka. Rovněž zmínil, že neví, z čeho by tam žil, a že v České republice vydělává peníze, které posílá na obživu rodičům. K dotazu žalovaného ohledně hrozby války poznamenal, že bydlel asi 40 až 50 kilometrů od Podněstří, a že situace v Moldavsku je neklidná. Rakety podle něj nelétají jen na Ukrajinu, ale i do Moldavska, kde zabíjejí lidi včetně dětí, což viděl v moldavské televizi. Následně potvrdil, že v Moldavsku žijí jeho rodiče, sestra a bratr, a že ve státech Evropské unie nemá žádné příbuzné. Ve vlasti neměl žádné potíže s policií nebo jinými státními orgány a nebyl ani uvězněn nebo odsouzen. Jiné problémy také neměl, avšak znovu zopakoval, že dokud neskočí chaos kvůli válce na Ukrajině, nechce se do Moldavska vrátit. Posléze žalobce popřel problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Závěrem pohovoru již nechtěl nic uvést ani předložit doklady na podporu svých tvrzení.
16. Žalovaný si za účelem posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany opatřil i písemné materiály obsahující informace o zemi původu žalobce. Konkrétně se jednalo o písemný materiál ze dne 13. 3. 2023 označený jako „Moldavsko, Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, Stav: březen 2023“. Z tohoto písemného materiálu se mimo jiné podává, že civilní úřady udržovaly kontrolu nad bezpečnostními složkami s výjimkou části země u hranic s Ukrajinou, tzv. Podněstří, které je z velké části závislé na Ruské federaci. Země se také neúčastnila žádného mezinárodního vojenského konfliktu a neprobíhal zde ani vnitřní ozbrojený konflikt. Bezpečnostní situace pak zůstávala stabilní, a to i přes obavy z rozšíření ruské agrese z Ukrajiny na Moldavsko a zátěž spojenou s uprchlickou vlnou. Stabilní zůstávala i situace na hranici mezi územím kontrolovaným centrální vládou a samozvanou republikou Podněstří. Přes sporné postavení Podněstří neprobíhaly mezinárodní či vnitrostátní konflikty ani na jeho území a bezpečnostní situace byla obecně považována za stabilní. Mírová dohoda z roku 1992 byla v podstatě dodržována.
17. Rovněž si žalovaný opatřil písemný materiál ze dne 2. 3. 2023 označený jako „Moldavsko – Základní přehled o zemi, Stav: březen 2023“. Z tohoto písemného materiálu taktéž mimo jiné vyplývá, že země se neúčastnila žádného mezinárodního vojenského konfliktu a ani zde neprobíhal žádný vnitrostátní konflikt. V návaznosti na ruskou invazi na Ukrajinu vyhlásila moldavská vláda dne 24. 2. 2022 nouzový stav, který byl v průběhu roku prodlužován. Tento stav byl vyhlášen i kvůli nepřímým dopadům války na moldavskou národní bezpečnost, např. incidentům, kdy byl narušen vzdušný prostor země. V souvislosti s napadením Ukrajiny má Moldavsko podle této zprávy obavy z rozšíření ruské agrese na své území. Prezidentka země také varovala, že Rusko chce v zemi provést násilný převrat a odstranit prozápadní vládu. V zemi docházelo i k protivládním demonstracím organizovaným proruskými silami.

18. Dále si žalovaný opatřil tiskové zprávy České tiskové kanceláře. Tisková zpráva z 31. 10. 2022 hovoří mimo jiné o dopadu rakety sestřelené ukrajinskou protivzdušnou obranou na území Moldavska. Tisková zpráva z 10. 2. 2023 se pak věnuje i případu narušení vzdušného prostoru Moldavska ruskou raketou. Tisková zpráva z 13. 2. 2023 obsahuje informace o výroku moldavské prezidentky, že Rusko chce v zemi provést násilný převrat. Také hovoří o tom, že v Moldavsku se objevují obavy z rozšíření invaze na moldavské území a připojení proruského separatistického regionu Podněstří.
19. Taktéž byly ve správním spisu založeny zprávy Ministerstva zahraničních věcí České republiky, které obsahovaly informace o uprchlické krizi v Moldavsku spojené s válkou na Ukrajině, protivládních protestech, přístupu ke zdravotní péči, vojenské službě v Moldavsku a Podněstří, přesídlení obyvatel Podněstří, situaci obyvatel Podněstří po přesídlení a bezpečnostní situaci v Podněstří v souvislosti s válkou na Ukrajině. V tomto ohledu se ze zpráv Ministerstva zahraničních věcí České republiky podává, že postup ruských vojsk na Ukrajině zatím neumožnil zatažení Podněstří do konfliktu, avšak subjektivně existují značné obavy obyvatel ze zatažení Podněstří do konfliktu.
20. Před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný vyrozuměl zástupce žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Z úředního záznamu o nedostavení se k seznámení s podklady rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5. 6. 2023 se však podává, že zmocněný zástupce se k seznámení s podklady rozhodnutí nedostavil.
21. Následně tedy žalovaný vydal napadené rozhodnutí, k jehož převzetí byl žalobce předvolán. Ten se však k převzetí napadeného rozhodnutí dne 3. 7. 2023 nedostavil, jak vyplývá z úředního záznamu o nedostavení se k převzetí rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (procedurální směrnice). Zdejší soud následně po zohlednění skutečností, které vyplynuly z obsahu správního spisu, vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu určeném žalobními body zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
23. Podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.

24. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
25. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
26. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu (ve znění účinném do 30. 6. 2023) se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
27. V podané žalobě žalobce rozporoval posouzení jednotlivých důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Namítal také nepřezkoumatelnost závěrů žalovaného a nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Tyto námitky ovšem zdejší soud důvodnými neshledal, což bude blíže rozebráno dále.
28. V rámci správního řízení odůvodnil žalobce svou žádost o udělení mezinárodní ochrany toliko obavou ze začínající války na území Moldavska (související s válkou na sousední Ukrajině) a v obecné rovině též ekonomickými problémy, neboť v Moldavsku je podle něj vše drahé a není tam práce. Těmito problémy uvedenými žalobcem se přitom žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně zabýval.
29. Co se týče posouzení žádosti žalobce z hlediska ustanovení § 12 zákona o azylu, považuje zdejší soud za vhodné nejprve odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014-93, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že „[a]zyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Zákon o azylu umožňuje udělení mezinárodní ochrany pouze ve výjimečných případech, kdy je žadatel ve své zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, či má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů.“ (Srov. též např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2018, č. j. 4 Azs 237/2017-30.)
30. Udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu je tedy navázáno na již prožité pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod (srov. též např. bod 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 317/2020-28). Žalobce však v průběhu správního řízení žádným způsobem netvrdil, že by byl v zemi původu jakkoliv politicky aktivní nebo angažovaný, resp. že by jakkoliv aktivně uplatňoval svá politická práva, v důsledku čehož by byl pronásledován. Naopak

výslovně uvedl, že politicky aktivní nebyl, a své problémy do souvislosti s uplatňováním politických práv nijak nedával. Podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu tak nebyly splněny. K obdobnému závěru ostatně dospěl i žalovaný, který důvody neudělení azylu podle tohoto ustanovení též srozumitelně a přezkoumatelně vysvětlil na straně 3 napadeného rozhodnutí.

31. Obdobné platí i pro posouzení žádosti z hlediska ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Aby mohl být žalobci azyl podle tohoto ustanovení udělen, musely by být jím zmiňované problémy v příčinné souvislosti s některým z vyjmenovaných azylově relevantních důvodů (k tomu srov. např. bod 60 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, nebo bod 11 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2022, č. j. 8 Azs 5/2021-54). Žalobce však tvrzené problémy nijak nespojoval s důvody taxativně vyjmenovanými v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. K dotazu žalovaného v rámci pohovoru výslovně potvrdil, že neměl potíže kvůli rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Z ničeho pak neplyne, že by tomu v budoucnu mělo být jinak, když ani sám obavy z takových potíží nezmiňoval. Nadto je třeba dát za pravdu žalovanému, že ekonomické problémy v zemi původu nejsou samy o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, příp. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2023, č. j. 3 Azs 298/2022-41, ze dne 25. 5. 2023, č. j. 9 Azs 57/2023-35, či ze dne 11. 10. 2023, č. j. 6 Azs 93/2023-37). Žalovaný tak dospěl ke správnému závěru o nesplnění podmínek pro udělení azylu i podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, který náležitě odůvodnil na stranách 3 až 5 napadeného rozhodnutí.
32. Zdejší soud má na rozdíl od žalobce také za to, že žalovaný se v souvislosti s posouzením jeho žádosti z hlediska ustanovení § 12 zákona o azylu zabýval i všemi sdělenými informacemi. Nelze tak dovodit, že by reagoval pouze na část azylového příběhu a některé relevantní okolnosti opomněl. Ostatně sám žalobce v podané žalobě žádné konkrétní okolnosti, jimiž by se žalobce opomněl zabývat, nezmiňuje.
33. Žalovaný pak správně posoudil žádost žalobce i z pohledu doplňkové ochrany. Žalobce v souvislosti s doplňkovou ochranou namítal, že žalovaným opatřené podklady nejsou způsobilé být důkazem pro tvrzení o bezpečnosti země jeho původu. S tím se však zdejší soud nemůže ztotožnit. K žalobcem zmíněným obavám z rozšíření konfliktu probíhajícího na území sousední Ukrajiny do Moldavska si žalovaný opatřil dostatečné podklady, které splňovaly požadavky kladené na takové informace judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81), neboť byly relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné. Z těchto podkladů se podává, že na území Moldavska neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. Na tom nemohou nic změnit ani ojedinělé incidenty spočívající v pádu zneškodněné rakety na moldavské území a narušení moldavského vzdušného prostoru, když tyto incidenty lze považovat spíše za nahodilé. Je třeba rovněž podotknout, že žalobce zprávy o zemi původu obstarané žalovaným žádným konkrétním způsobem nevyvracel a pouze zcela obecně poukazoval na jejich nedostatečnost. Žalovaný následně tyto podklady při svém rozhodování náležitě zohlednil a dospěl ke správnému závěru, že žalobci nehrozí reálné riziko vážné újmy spočívající v ohrožení jeho života nebo lidské důstojnosti v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, neboť na území Moldavska

takový konflikt neprobíhá. Nadto žalobce nepochází ani ze separatistického regionu Podněstří. Své závěry žalovaný též dostatečně odůvodnil, a to na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Pro úplnost k tomu zdejší soud ještě doplňuje, že v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany se z hlediska doplňkové ochrany neposuzuje, zda je země původu žadatele zcela bezpečná, ale posuzuje se, zda existují důvodné obavy, že žadateli tam v jeho konkrétním případě hrozí reálné nebezpečí vážné újmy.

34. V souvislosti s posouzením možnosti udělit žalobci doplňkovou ochranu je dále třeba dodat, že ze zcela obecných tvrzení o špatné ekonomické situace nelze nijak dovodit, že by žalobci měly hrozit následky dosahující intenzity reálného nebezpečí vážné újmy spočívající v mučení či nelidském nebo ponižujícím zacházení. Ekonomické problémy samy o sobě totiž nemohou být bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, jak již bylo uvedeno výše.
35. Ohledně tvrzení žalobce, že se žalovaným shromážděné podklady netýkají jeho případu (neváží se k jeho aktuální situaci), zdejší soud podotýká, že mu není zcela zřejmé, na základě čeho k takovému závěru žalobce dospěl. Co konkrétně podle něj tyto podklady postrádají totiž v podané žalobě již neuvedl. Shromážděné podklady se přitom vztahují i k dopadům války na Ukrajině na sousední Moldavsko a také k bezpečnostním incidentům, které se v souvislosti s touto válkou udály. Týkají se tedy rovněž obavy, již žalobce svou žádost o udělení mezinárodní ochrany odůvodnil především.
36. K žalobcem zmíněnému závěru žalovaného o účelovosti podané žádosti musí zdejší soud uvést, že ačkoliv žalovaný skutečně označil podanou žádost za účelovou, neomezil se pouze na toto konstatování a žádost náležitě posoudil z hlediska všech forem mezinárodní ochrany, přičemž jeho závěry byly řádným způsobem odůvodněny. Žádost žalobce tedy neodmítl posoudit pouze s odkazem na její účelovost a situaci v Moldavsku ani žádným způsobem nezlehčoval. K tomu je možné ještě zmínit, že podaná žádost skutečně jeví znaky účelovosti, když o udělení mezinárodní ochrany žalobce požádal až v době, kdy již nedisponoval žádným pobytočným oprávněním, bylo mu uloženo správní vyhoštění a zdejší soud žalobu proti rozhodnutí o správním vyhoštění zamítl rozsudkem ze dne 8. 2. 2023, č. j. 16 A 36/2022-20 (k tomu srov. kupř. bod 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2020, č. j. 5 Azs 122/2020-31).
37. Žalovaný rovněž dostatečně zjistil skutkový stav věci. Kromě toho, že si za účelem posouzení žádosti žalobce opatřil dostatečné podklady vztahující se k jeho obavám, jak již bylo shora uvedeno, provedl s žalobcem i pohovor, v jehož rámci mu umožnil sdělit veškeré skutečnosti týkající se jeho žádosti. Své závěry pak žalovaný nezaložil na nevěrohodnosti žalobcem sdělených informací, ačkoliv sníženou věrohodnost zmínil v souvislosti s účelovostí podané žádosti. Naopak ze sdělených skutečností vycházel a jejich relevanci náležitě posoudil, což bylo také shora rozebráno. Provedení doplňujícího pohovoru tedy nebylo nutné, když žalobce již v rámci prvního pohovoru sdělil své obavy a na žádné rozpory v těchto sděleních žalovaný nepoukazoval. Nadto v průběhu správního řízení žalobce o provedení doplňujícího pohovoru nepožádal a další skutečnosti nesdělil ani žádným jiným způsobem.
38. Zdejší soud tak shrnuje, že žalovaný důvody žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany náležitě posoudil z hlediska všech forem mezinárodní ochrany a za tímto účelem dostatečně zjistil skutkový stav věci. Není ani pravdou, že by napadené

rozhodnutí bylo toliko konstatováním zjištěných skutečností bez jakýchkoliv skutkových a právních úvah vztahujících se k předmětné věci. Své závěry žalovaný řádně odůvodnil, přičemž toto odůvodnění zcela odpovídá výroku a splňuje požadavky ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí proto netrpí ani vadou nepřezkoumatelnosti.

VII. Závěr a náklady řízení

39. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
40. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 29. února 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce